

[Elna Munch.]

mindre, kan ikke gøre det muligt at opretholde Teatret. Jeg tror nu, at selv om Tiderne er saa daarligere, som de er, skal man opretholde Teatret, det er nu en Gang et ældgammelt Krav fra Folket, at det ikke blot vil have Brød, men ogsaa Skuespil.

Hvis man skulde resumere Venstres Stilling til denne Sag, kan man sige, at Venstre har belemret en af vore smukkeste Pladser med Byens hæsligste Bygning — der ikke er blevet skønnere ved, at Akademiet har prøvet at stive Arkitekten af ved at give ham en Præmie — medens de nu vil skille Byen af med det gamle Teater, som i en lang Række Aar har været til Glæde for en hel Del af Hovedstadens Befolkning. Jeg synes, at Venstre har svinget mærkeligt i Teatersagen. For nogle Aar siden vilde de for enhver Pris have Dobbeltscene, vilde ikke blot have 1 Teater, men 2 Teatre, og nu vil de slet ikke have noget Teater. Men naar Partiet altsaa faktisk har saa lidt Interesse for Teatersagen, som det nu viser, synes jeg, man kunde have skaaet os for dette Monstrum af en Bygning til Dobbeltscenen, og saa vil jeg have Lov til med den højtærede Formands Tilladelse at citere Skipperen og spørge: Hvad Fanden skulde vi saa med Stæren?

Rager: Som det tydeligt fremgaar af den Debat, der er ført i Dag, skjuler der sig bag Ændringsforslag Nr. 230 til Finanslovsforslaget Spørgsmaalet om en midlertidig Ordning for det kongelige Teater. Man forstaaer, at der maa en midlertidig Ordning til, fordi der er skabt en Knude i Øjeblikket, og alle ser hen til, at Rigsdagen herefter atter — vistnok for 17de Gang siden 1882 — vil skabe en endelig Ordning til næste Aar.

Det Forslag, der kom frem for nogen Tid siden — som ikke staaer i Finanslovsforslaget, og som man kun har Kendskab til gennem de Meddelelser, den højtærede Minister for Undervisningsvæsenet gav Pressen —, havde jeg under ingen Omstændigheder kunnet gaa med til, fordi det, saa vidt jeg kunde se, involverede i hvert Fald en moralsk Krænkelser af Lov Nr. 76 af 21. Marts 1930 om Radiospredning. Under de Drøftelser, der har fundet Sted under Forslagets Behandling, er der sket det, at der er foretaget en Ændring med Hensyn til et Beløb paa 100 000 Kr., som Radiofonien skulde have betalt aarligt, fordi en Lejer, der ikke ønskede at bo hos den, flytter, og det er dette, jeg mente var en Krænkelser af Radiospredningsloven, saa

at jeg ikke kunde gaa med til Forslaget i den Form. Nu er der, som sagt, sket en Ændring, og jeg takker den højtærede Minister meget, fordi dette er sket, og under disse Forhold vil jeg kunne anbefale at stemme imod Ændringsforslag Nr. 230, altsaa for den af den højtærede Minister foreslaaede Teaterordning.

Men dertil maa jeg saa føje, at det, der for mig er det afgørende og centrale i denne Sag, ikke er Spørgsmaalet om det kongelige Teater, men Spørgsmaalet om Radiospredningsfondens Uafhængighed. Jeg skal ikke udtale mig om det kongelige Teaters Værdi som Kulturfaktor — absolut intet nedsettende herom og heller ingen Tvivl om, hvor stor en Kulturfaktor det er —, efter min Bedømmelse er Radiofonien en langt større eller har i hvert Fald Mulighed for at blive en langt større og dybere trængende Kulturfaktor, og derfor mener jeg, at den i langt højere Grad end Teatret har Krav paa det offentlige Støtte.

Jeg skal altsaa ikke sætte mig imod Støtten til Teatret, hvis blot denne Støtte ikke skaffes derved, at man berøver Radiospredningsfonden dens Frihed. Der lød før Toner fra det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen om, at nu skulde vi rigtig til at plyndre Radiospredningsfonden til Fordel for det kongelige Teater. Jeg advarer paa Forhaand den Kommission, der bliver nedsat, mod at pleje saadanne Ideer, for jeg tror, det vil blive meget vanskeligt at finde Lydhørhed for dem i Rigsdagen, i hvert Fald haaber jeg, det vil blive meget vanskeligt at udføre Planer af den Art.

Nu gaar altsaa Radiofonien med til at støtte det kongelige Teater ved at aftage Kunst for et vist bestemt Beløb. Det sidste Regnskab over Radiofoniens Stilling, der foreligger tilgængeligt, findes i Betænkningen over Statsregnskabet for Finansaaret 1930—31, og ifølge dette Regnskab blev der aftaget af Solister, Foredragsholdere og Transmissioner i alt for ca. 600 000 Kr. De større Poster herunder var ca. 175 000 Kr. til Solister, 65 000 Kr. til Foredragshonorarer, 155 000 Kr. til Skuespil, Operetter og lignende, 45 000 Kr. til Musik fra Restauranter og 70 000 Kr. til Transmissioner andre Steder fra og desuden nogle Smaaposter. Set paa Baggrund af disse Tal og fastholdende, at vi neppe faar Dobbeltudsendelser, forekommer det mig, at en Aftagelse for 320 000 Kr. fra det kongelige Teaters Kunstnere alene om Aaret — altsaa 1 000 Kr. daglig — er et meget væsentligt Beløb, og det synes mig at være for stort. Det lader mig frygte, at man har tvangs-